

mijmering / misofoon

De allereerste keer dat ik de avond doorbracht bij mijn nieuwe verkering verliep niet helemaal zonder slag of stoot. We zouden samen eten, vervolgens gezellig Netflix kijken en daarna ... dat zouden we dan wel zien. Zo'n eerste keer wil je graag dat alles goed gaat en je wederzijds een goede indruk maakt, dus had hij zijn huis gepoetst, een bloemetje op tafel gezet en z'n best gedaan in de keuken en ik mijn zondagse jurk en beste humeur aangetrokken.

De tafel zag er prachtig uit. Uit dampende schalen schepte ik met zijn beste bestek een stevige portie culinair genot op mijn met weelderige bloemen gedecoreerde bord van het servies dat alleen maar met hoogtijdagen tevoorschijn komt. Na drie hapjes te hebben genomen zag ik

zijn gezicht rood worden. Na vier werd het paars en na vijf stond hij op, pakte het vleesmes waarmee hij zojuist de reerug had aangesneden en drukte het tegen mijn keel. 'Wat doe je', riep ik geschokt. Hij kwam tot bezinning en ging weer zitten. 'Ik hoor steeds je vork tegen je tanden tikken en daar word ik he-le-maal gek van.' Om zo'n kleinigheid wilde ik de avond niet laten bederven, dus liete ik de rest van de maaltijd op dat ik geluidloos at. Halverwege de film knabbelde ik smakelijk aan een chip. Hij schoot uit zijn stoel, pakte een vaas van de vensterbank en hield die dreigend boven mijn hoofd. 'Wat doe je' riep ik geschrokken. Hij keek naar de vaas in zijn handen en zei 'ik hoor de chip al kraken voordat je je mond dicht hebt en

als ik érgens niet tegen kan...' Ieder mens heeft z'n eigenaardigheden, daar moet je niet flauw over doen, maar voorzichtigheidshalve zette ik het schaaltje chips buiten handbereik. Midden in de nacht werd ik wakker van een kussen op mijn gezicht. 'Wat doe je', steunde ik, naar adem happend. 'Je smakte in je slaap en als iets me agressief maakt...'

Of het wat is geworden? Tien jaar psychoanalyse, gedragstherapie en mindfulness later kan ik voorzichtig 'ja' zeggen. Maar we eten niet samen, kijken nooit tv en slapen apart.

